

Η ΕΛΕΗΜΩΝ ΚΟΡΗ.

Εἶναι ἀνοίξας, παιδρά, μαγευτική πρῶτα,
 Ἡ φύσις δὴ ἀνθηρά
 Δεικνύει μὲ πολλήν χαρὰ
 Τὰ κάλλη τῆς τᾶ θεῖα.

Φαιδρά ἀλλὰ καὶ σκεπτική
 Γοργά, γοργά διαβαίνει.

Ἵσ' ἂν πεταλούδα περρωτῇ 'στὸ χέρι ἔχει ἄνθη,
 Καὶ σκύλος τὴν ἀκολουθεῖ,
 Ὅστις μὲ προσοχὴ κρατεῖ
 Ἵστὸ στόμα του καλάθι.

Ἡ ἐλεήμων κόρη

Τῶν λουλουδιῶν ἡ εὐωδία τὰ πάντα βαλσαμώνει,
 Ἡ πεταλούδα ἡ τρελλή
 Ἵστ' ἄνθη πετᾷ καὶ τὰ φιλεῖ,
 Καὶ κελατρεῖ τ' ἀγρόνι.

Ἵστὴ μυρωμένη ἐσοχὴ κόρη ἀπλᾶ ντυμένη
 Μ' ἀγγέλλου πρόσωπο γλυκὺ

Εἶναι πρῶτ', πολὺ πρῶτ', κ' εἶναι μακρὰν ἡ χώρα,
 Ἐξω δὲν φαίνεται ψυχὴ
 Ποῦ νὰ πηγαίνει μοναχὴ
 Ἡ κόρη τέτοια ὥρα;

Ποῦ νὰ πηγαίνει; Ἄ! ἰδοὺ τ' ὄμμα τῆς διακρίνει,
 Πέρα καλύβη πτωχικὴ

Καὶ γρήγορα πρὸς τὰ ἐκεῖ
Τὸ βῆμα διευθύνει.

— "Ω, ἐκεῖ μέσα κατοικεῖ θλιμμένη, πικραμένη
Χήρα μετέρα μ' ὄφρα νά.
Γερνόντισσα, ἥτις πεινᾷ,
Τυφλὸς ὅστις πεθαίνει.

Βοήθεια καὶ παρηγοριά 'σ τὴ δυστυχία φέρει
'Η κόρ' ἐκείνη καθ' αὐγὴ
Καὶ ὁ Θεὸς τὴν εὐλογεῖ
Καὶ ἡ ψυχὴ τῆς χαίρει.

— "Ω, σὲ προσμένουν μὲ χαρὰ ἐκεῖ κ' εὐγνωμοσύνη,
Πήγαينه, κόρη μου καλὴ,
'Η δυστυχία σὲ καλεῖ
Καὶ ἡ ἐλεημοσύνη.

— Πήγαينه, κόρη, ἀνταμοιβὴ γλυκερὰ σὲ περιμένει.
"Ὅσοι πηγαίνουν μοναχοί
Ν' ἀνακουφίσουν δυστυχῇ,
"Ω, εἰν' εὐλογημένοι.

ΚΡΥΣΤΑΛΙΑ ΧΡΥΣΟΒΕΡΓΗ.

ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΜΗΧΑΝΗ.

— Μητερ, διατὶ ράπτεις μὲ τὰς χεῖράς σου καὶ οὐχὶ μὲ τὴν ραπτικήν μηχανήν; ἠρώτησε μίαν πρῶϊαν ὁ μικρὸς Γεώργιος.

— Διότι ἡ μηχανὴ ἐχάλασεν, ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ, καὶ δὲν ἤμπορᾷ νὰ τὴν κάμω νὰ ἐργασθῇ.

— Καὶ δὲν δύνασαι νὰ τὴν ἐπιδιορθώσῃς;

— "Ὅχι, πρέπει νὰ στείλῃ διὰ τεχνίτην νὰ κάμῃ τοῦτο· ὑπάρχουν ὅμως ραψίματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἤμπορουν νὰ γείνουν μὲ ραπτικὰς μηχανάς, ὥστε δὲν βιάζομαι νὰ διορθώσω τὴν ραπτικήν μου μηχανήν.

— Αἱ μηχαναὶ προενοοῦν πάντοτε ἀνησυχίας, εἶπεν ὁ Ἥλιος. Ἐπῆγα εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρὸς σήμερον διὰ νὰ γυμνασθῶ ὀλίγον εἰς τὴν μηχανήν, ἡ ὁποία γράφει διὰ στοιχείων, καὶ μοι εἶπεν ὅτι δὲν δύναμαι, διότι δὲν εἶχε τὸ χαρτί, τὸ ὁποῖον ἐχρειάζετο πρὸς τοῦτο.

— "Ὅταν μεγαλώσω καὶ γείνω ἀνὴρ, εἶπεν ὁ Γεώργιος κορδωθείς, θὰ ἐνασχοληθῶ εἰς τὴν ἐφεύρεσιν μηχανῶν, θὰ τὰς κάμω δὲ τοιαύτας, ὥστε νὰ μὴ χαλοῦν!

— Θὰ ἦσαι πολὺ ἔξυπνος, ἐάν κατορθώσῃς τοῦτο, εἶπεν ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἥλιος. "Ὅλα τὰ πράγματα χαλοῦν ταχέως ἢ ἀργά, δὲν ἔχει οὕτω μήτηρ;

— Τὰ πλεῖστα τῶν πραγμάτων, ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ.

— Δὲν θὰ ἦτο λαμπρὸν πρᾶγμα μήτηρ, εἶπεν ὁ Γεώργιος, ἐάν τις ἐφεύρισκε μίαν μηχανήν, ἡ ὁποία νὰ κάμνῃ κάθε πρᾶγμα; Μηχανή, ἡ ὁποία νὰ γράφῃ, νὰ ράπτῃ, νὰ πλέκῃ, νὰ σαρώνῃ, νὰ πλύνῃ καὶ νὰ κάμνῃ πολλὰ ἄλλα πράγματα;

— Βεβαίωτατα, εἶπεν ἡ μήτηρ, μία τοιαύτη μηχανή εἶναι πολὺ καλὸν πρᾶγμα.

— Ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖς, μήτηρ, ὅτι ὑπάρχει τοιαύτη μηχανή;

— Βεβαίως, ὑπάρχει.

— Καὶ εἶδες ποτε μίαν τοιαύτην;

— Μάλιστα.

— "Ω, πολὺ ἐπεθύμουν νὰ ἴδω μίαν τοιαύτην. Πότε τὴν εἶδες, ὅταν ἦσο εἰς τὴν Εὐρώπην;

— Μάλιστα, ἀλλὰ εἶδον τοιαύτας μηχανάς καὶ ἐδῶ εἰς τὴν πατρίδα.

— Πῶς κινεῖνται, μὲ ἀτμὸν, ἢ μὲ ἠλεκτρισμόν; ἠρώτησεν ὁ Ἥλιος.

— Μὲ οὐδέτερον τούτων, νομίζω.

— "Αχ, μητέρα, πέ μας μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα κάμνουν.

— Τὰς εἶδον νὰ ράπτουν, καὶ νὰ πλέκουν.

— Ἡ αὐτὴ μηχανὴ κάμνει καὶ τὰ δύο ταῦτα;

— Μάλιστα, καὶ σαρώνει, καὶ μαγειρεύει, καὶ ἀκόμῃ πλύνει πινάκια. Τινὲς αὐτῶν κόπτουν δένδρα, καὶ μεταχειρίζονται πριόνια καὶ σφυρία. Εἶναι τόσον λεπτῶς κατασκευασμένοι, καὶ ὅμως τόσον δυνατοί, ὥστε ἤμπορουν νὰ σηκώσουν μίαν καρφίτσαν ἀπὸ τὸ πάτωμα, ἢ ἓνα κόκκον ἄμμου, ἢ νὰ κατασκευάσουν μίαν ἀτμομηχανήν, ἢ ἓν πλοῖον, ἢ μίαν μεγάλην οἰκίαν, μόνον ὅταν ἔχουν νὰ κάμουν μέγα ἔργον ἀπαιτεῖται νὰ ἐργασθοῦν πολλὰ μαζύ.

— Παλαιώνουν, ἢ χαλοῦν ταχέως αἱ μηχαναὶ αὗται; ἠρώτησεν ἐκ νέου ὁ Γεώργιος.

— "Ὅχι· ἤξεύρω μηχανάς, αἱ ὁποῖαι μὲ καλὴν φροντίδα ἐιργάσθησαν ἐδομήντα ἔτη καὶ περισσότερον.

— Ἀπὸ τί εἶναι κατασκευασμένοι, καὶ ποῖος τὰς κατασκευάζει; ἐφώναε πάλιν ὁ Γεώργιος. Ἀλλ' ὁ Ἥλιος ἐγέλασε, ἐνῶ ἔπιασε τὴν χεῖρα τῆς μητρός του καὶ τὴν ἐφίλησε.

— Ἡ μαμὰ λέγει ἀλήθεια! ἀνεφώνησε, δεῖξας τὴν χεῖρα τῆς μητρός του. Ἰδοὺ μὴ τοιαύτη μηχανή, Γεώργιε, ἡ ὁποία ράπτει ὑποκάμισα, βάζει κομβία, μπαλῶνει κάλτσες — ναί, κάμνει πῆτας καὶ κουλουράκια, σαρώνει, καὶ ἐσκοινίζει, καὶ παίζει τὸ πιάνο, καὶ ζωγραφίζει, καὶ κεντᾷ!

— Καὶ ἐδῶ εἶναι μὴ ἄλλη, εἶπεν ἡ μήτηρ, λαβοῦσα τὴν χεῖρά του, ἡ ὁποία δύναται μεταχειρίζεται τὸ μολυβδοκόνδυλον, καὶ τὴν πέναν, νὰ παίξῃ βόλους, καὶ σφαῖρας, νὰ στιβάξῃ ξύλα, καὶ νὰ κόπῃ αὐτὰ καὶ ὅταν ὁ κύριός της θέλῃ, κάμνει πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν εἶναι ἔτσι, Ἥλιος;

— Βεβαίως, μήτηρ, καὶ πολλὰ ἄλλα εἰς τὸ μέλλον θὰ κάμῃ ἀπεκρίθη, ὁ Ἥλιος.

— Ναί, τέκνα μου, κανεὶς δὲν ἤμπορεῖ νὰ εἴπῃ ποῖα καὶ πόσα μὴ τοιαύτη μηχανὴ δύναται νὰ κάμῃ, ἐάν καλῶς καὶ προνοητικῶς μεταχειρισθῇ αὐτὴν ὁ κύριός της.

— Τὸ παράδοξόν εἶναι, εἶπεν ὁ Γεώργιος, ἐξετάζων τὴν χεῖρα τῆς μητρός του, ὅτι δὲν χαλᾷ, ἀν καὶ ἔχει τόσοις λεπτοῦς τένοντας καὶ τόσας πολλὰς ἀρθρώσεις.

Ἡ μηχανὴ τῆς μητρός του δὲν ἦτο τόσον παχουλὴ, ὅσον ἡ ἰδική του, καὶ ὅμως ἐξετέλει τὸ χρέος της τόσον ἐντελῶς, ὥστε ὁ Γεώργιος ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ τοὺς τένοντας· αὐτῆς μὲ πολλὴν προσοχὴν, ἐνῶ ἡ μήτηρ του ἐκίνηε τοὺς δακτύλους της.

— Κύτταξε ἐδῶ τῆς κυρούλας τὴν μηχανήν πόσον καλῶς καὶ γοργῶς ἐκτελεῖ τὸ καθήκον της!, ἐφώνησεν ὁ Ἥλιος, πιάσας τὴν χεῖρα τῆς κυρούλας, ἡ ὁποία ἐπλεκε κάλτσας· φαντάσου δὲ πόσα πολλὰ καὶ πόσα ποικίλα πράγματα τρέπει νὰ κατασκευάσεν εἰς τὸ διάστημα τῶν ἑβδομηντὰ ἐτῶν τῆς ζωῆς της! Ποτὲ πρότερον δὲν ἐσυλλογίσθη πόσον πολὺπλοκος εἶναι ἡ χεὶρ. Κύταξε τὰς ἀρθρώσεις, τοὺς τένοντας κλ. πόσον πολλοὶ καὶ λεπτοὶ εἶναι! Συλλογίσου τί θὰ ἐκάμαμεν, ἀν δὲν ὑπῆρχε κλειδῶσις εἰς τὸν ἀγκῶνα. Δὲν θὰ ἤμπορούσαμεν νὰ νιφθῶμεν, οὔτε νὰ κτενισθῶμεν, οὔτε νὰ φάγωμεν!

— Τρομερόν! ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος.

— Ἀλλὰ καὶ μὴ μόνῃ ἀρθρώσει ἐνὸς δακτύλου,